

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SEVEN WONDERS – LOST IN BABYLON

Από τις Εκδόσεις Harper, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ:

Τα επτά θαύματα του κόσμου (Βιβλίο 2) – Χαμένοι στη Βαβυλώνα

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Lerangis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joe Merkel

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© HarperCollins Publishers, 2013

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Torstein Norstrand, 2013

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014

ISBN 978-618-01-0817-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

*Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη*

Το θηρίο στη μάχη

*Για τους καταπληκτικούς φίλους μου
στο βιβλιοπωλείο Νάσιοναλ και στο ΜΡΗ,
καθώς και για τους υπέροχους αναγνώστες τους
στην άλλη πλευρά του κόσμου*

ΑΠΩΛΕΙΑ

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΜΕΡΑ ΜΕΤΑ την επιστροφή μας από την Ελλάδα, σταμάτησα επιτέλους να αποπνέω τη δυσωδία του γρύπα και του σάλιου του. Όμως είχα ακόμη μελανιές από τα χτυπήματα ενός θυμωμένου, μπρούντζινου γίγαντα, δέρμα ξεφλουδισμένο από τον καυτό ήλιο της Μεσογείου, στομάχι κόμπο από τις πτήσεις μου πάνω σε μια μαγική σφαίρα και μια ωρολογιακή βόμβα μέσα στο σώμα μου.

Τώρα, διέσχιζα ιλιγγιωδώς μια ζούγκλα μέσα σε ένα τζιπ, καθισμένος δίπλα σε έναν τεράστιο τύπο που απολάμβανε σαν μωρό να σημαδεύει όλες τις λακκούβες.

«Τα μάτια σου στον δρόμο, Τορκουίν!» ούρλιαξα καθώς το κεφάλι μου χτυπούσε την οροφή.

«Μάτια πρόσωπο. Όχι δρόμο», απάντησε ο ευφυέστατος οδηγός μας.

Στα πίσω καθίσματα, η Άλι Μπλακ και ο Κας Γουίλιαμς αναπηδούσαν στριγκλίζοντας με κάθε απότομο σκαμπανέβασμα. Αλλά κάναμε όλοι υπομονή. Ο χρόνος μάς πίεζε αφόρητα.

Έπρεπε να βρούμε τον Μάρκο.

Ω, ναι. Πρέπει να εξηγήσω τον όρο «ωρολογιακή βόμβα». Δεν πρόκειται για κάποια αληθινή εκρηκτική ύλη. Έχω ένα γονίδιο, που η βασική του ιδιότητα είναι να τερματίζει τη ζωή του φορέα του στην ηλικία των δεκατεσσάρων. Λέγεται G7W και το διαθέτουν και άλλοι εκτός από μένα: ο Μάρκο Ράμσεϊ, η Άλι, ο Κας. Ευτυχώς, υπάρχει θεραπεία. Δυστυχώς, η θεραπεία συμπεριλαμβάνει επτά σπάνια και εξαιρετικά δυσεύρετα συστατικά. Και ο Μάρκο το έσκασε, πετώντας με ένα από αυτά.

Ακριβώς εξαιτίας του ήμασταν τώρα σωριασμένοι σε ένα τζίπ με έναν μισότρελο οδηγό.

«Δε μας έφτανε η παλαβομάρα του Τορκουίν, έχουμε κι εσένα να τραβάς τις φλούδες από το δέρμα σου, Τζακ!» φώναξε η Άλι από πίσω. «Σταμάτα! Είναι απαίσιο!»

Καθώς παρατηρούσα τα ροζ μαλλιά της από τον πλαϊνό καθρέφτη, αναρωτήθηκα πώς στην ευχή έβρισκε βαφή σ' ετούτο το νησί. Αλλά θα τη ρωτούσα σε πιο κατάλληλη στιγμή. Δίπλα της ο Κας, με τα μάτια κλειστά, είχε γείρει το κεφάλι του πίσω. Σε κανονικές συνθήκες, τα μαλλιά του είναι σγουρά και καστανά, όμως σήμερα, κολλημένα και βρόμικα, μάλλον θύμιζαν ταλιατέλες με μελάνι σουπιάς.

Ο Κας είχε περάσει τα χειρότερα βάσανα από όλους μας, μέσα στα νύχια του γρύπα.

Κοίταξα αφηρημένα τα χέρια μου. Ήταν γεμάτα άσπρα φλουδάκια. Ούτε που είχα συνειδητοποιήσει ότι τραβούσα το δέρμα μου.

«Συγγνώμη», απολογήθηκα.

«Βάλε τα κορνίζα», ειρωνεύτηκε ο Τορκουίν.

Τα μάτια του ήταν κολλημένα σε μια οθόνη GPS που

απεικόνιζε όλο τον Ατλαντικό ωκεανό. Στο πάνω μέρος της αναβόσβηναν οι λέξεις ΕΝΤΟΠΙΣΜΟΣ ΡΑΜΣΕΪ. Όλοι μας είχαμε ανιχνευτές χειρουργικά τοποθετημένους στο σώμα μας, όμως για τον Μάρκο δεν υπήρχε καμία ένδειξη.

«Κορνίζα;» απόρησε η Άλι.

«Κολάζ. Ενθύμιο», μούγκρισε ο Τορκουίν. Ήξερα πια αρκετά καλά τον συνοδό μας ώστε να μη δίνω σημασία στις ανοησίες του. Σίγουρα, εμείς οι τέσσερις ήμασταν κάτι σαν φρικιά, όμως ο Τορκουίν αποτελούσε μόνος του ξεχωριστή περίπτωση. Ύψος περίπου δύο και είκοσι και γυμνά πόδια. Πάντα γυμνά πόδια. Φυσικά, θα ήταν αδύνατον να βρεθούν παπούτσια στο νούμερό του. Και όσο ταλέντο δεν έχει στη συζήτηση, το αναπληρώνει με την ανεπανάληπτη προσωπικότητά του. «Σου δώσω και δικό μου δέρμα. Θύμισέ μου», συμπλήρωσε χαιρέκακα.

«Θύμισέ μου να μη σου το θυμίσω», μουρμούρισε αηδισμένη η Άλι.

«Μακάρι να είχα κι εγώ μόνο ξεφλουδισμένο δέρμα», σχολίασε ο Κας.

«Δεν έπρεπε να έρθεις μαζί μας αυτή τη φορά», τον μάλωσε τρυφερά η Άλι.

Ο Κας μόρφασε, χωρίς να ανοίξει τα μάτια του.

«Είμαι λίγο κουρασμένος, αλλά η θεραπεία με ανακούφισε. Πρέπει να βοηθήσω για να βρούμε τον Μάρκο. Είμαστε μια οικογένεια».

Η Άλι κι εγώ καταλάβαμε σιωπηλά ότι ήταν αποφασισμένος, παρόλο που είχε διασχίσει πετώντας τον Ατλαντικό, λάφυρο ενός γρύπα. Παρόλο που ο γρύπας τον είχε μαρινάρει με το σάλιο του μέσα σε μια σκοτεινή σπηλιά για να τον φάει. Και παρόλο που τώρα μόλις

συνερχόταν από μια θεραπεία δύσκολη και κουραστική.

Όλοι κάναμε τις ίδιες θεραπείες. Ήταν απαραίτητες για να παραμείνουμε ζωντανοί. Αναχαίτιζαν τα συμπτώματά μας ώστε να μπορούμε να αντεπεξέλθουμε σε μια παρανοϊκή αναζήτηση της μόνιμης γιατρείας μας. Για την ακρίβεια, το πρώτο μέλημα του Ινστιτούτου Καράι ήταν να αντιμετωπίζει για χάρη μας τις συνέπειες του γονιδίου.

Δε θέλω να το παινευτώ, αλλά αν έχεις το G7W είσαι απόγονος μιας βασιλικής οικογένειας, η οποία κυβερνούσε την αρχαία Ατλαντίδα. Δηλαδή, το πιο συναρπαστικό κι αναπάντεχο πράγμα που θα μπορούσε να συμβεί σε κάποιο άτομο τραγικά ατάλαντο και εξαιρετικά συνηθισμένο όπως εγώ, ο Τζακ Μακ Κίνλεϊ.

Το θετικό της υπόθεσης είναι ότι το γονίδιο αναλαμβάνει να τονίσει κάθε ικανότητα που τυχόν έχεις –όπως τα σπορ για τον Μάρκο, τη φωτογραφική μνήμη για τον Κας, την εξοικείωση με τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές για την Άλι– και να τη μετατρέψει σε υπερφυσική δύναμη.

Το αρνητικό της υπόθεσης είναι ότι για να ολοκληρωθεί η θεραπεία μας πρέπει να βρούμε τα κλεμμένα Λόκουλι της Ατλαντίδας, τα οποία βρίσκονται εδώ και αιώνες κρυμμένα μέσα στα Επτά Θαύματα του Αρχαίου Κόσμου.

Και το χειρότερο: έξι από τα Επτά Θαύματα δεν υπάρχουν πια.

Με την ευκαιρία, να σας διασαφηνίσω ότι η περίεργη λέξη Λόκουλι, στον ενικό Λόκουλος, σημαίνει «σφαίρες με μαγική ενέργεια». Εμείς βρήκαμε τη μία. Στην ιστορία αυτή πρωταγωνιστές ήταν: μια πύλη στον χωροχρόνο (την άνοιξα εγώ κατά λάθος), ένας γρύπας (απαίσιιο τέρας, μισό αετός και μισό λιοντάρι, που βγήκε από την

πύλη), ένα ταξιδάκι μέχρι τη Ρόδο (εκεί ο γρύπας που προανέφερα προσπάθησε να φάει τον Κας), μερικοί τρελοί καλόγεροι (Έλληνες) και ο Κολοσσός της Ρόδου (που ζωντάνεψε και ήθελε πάρα πολύ να μας σκοτώσει). Θα μπορούσα να πω κι άλλα πολλά, πάντως το σημαντικό είναι ότι εγώ ελευθέρωσα τον γρύπα από τη φυλακή του, άρα όλα ήταν δικό μου φταίξιμο.

«Τζακ...» διέκοψε τις σκέψεις μου η Άλι, κοιτάζοντάς με καχύποπτα.

«Τι;» ρώτησα ξαφνιασμένος.

«Ξέρω τι σκέφτεσαι, Τζακ. Σταμάτα αμέσως», με μάλωσε η Άλι. «Δεν είσαι εσύ υπεύθυνος για όσα έπαθε ο Κας».

Αυτό το κορίτσι πρέπει να το προσέχω. Διαβάζει το μυαλό.

«Τορκουίν υπεύθυνος!» μούγκρισε ξαφνικά ο οδηγός μας, χτυπώντας με μανία το χέρι του στο ταμπλό του τζιπ. Ολόκληρο το όχημα αναπήδησε σαν καρυδότσουφλο στον χωματόδρομο. «Πήγε φυλακή. Άφησε εσάς μόνους. Δε βοήθησε Κας. Δεν πρόλαβε Μάρκο μη φύγει με Λόκουλους! Γκρρρ!»

Ο Κας έβγαλε ένα βογκητό.

«Ωχ! Η ανήλπς μου!»

«Τορκουίν, ηρέμησε», είπε ευγενικά η Άλι.

«Τι είναι ανήλπς;» γρύλισε ο Τορκουίν.

«Σπλήνα», εξήγησα. «Αν πεις τα γράμματα ανάποδα».

Ευτυχώς, εκείνη τη στιγμή φτάσαμε επιτέλους στην άκρη της ζούγκλας, αφήσαμε πίσω μας τον χωματόδρομο και μπήκαμε στην ομαλή ασφαλτο ενός μικρού χώρου προσγείωσης, όπου μας περίμενε ένα λαμπερό, άψογα εξοπλισμένο μαχητικό τζετ.

Τα φρένα του τζιπ στρίγκλισαν καθώς ο Τορκουίν έκανε μια θεαματική σπινιά, σταματώντας απότομα μπροστά στο τζετ. Δύο άτομα το γυρόφερναν και το εξέταζαν προσεκτικά. Ο ένας είχε κοτσίδα και φορούσε γυαλιά κομμένα στη μέση. Μαζί του ήταν μια κοπέλα γεμάτη τατουάζ και χείλη βαμμένα με ένα κατάμαυρο κραγιόν. Έμοιαζε λιγάκι με την παλιά μου γκουβερνάντα, τη Βανέσα, αλλά σε πιο νεκρική έκδοση. Θυμόμουν αμυδρά αυτούς τους δύο από την Καφετέρια του Ινστιτούτου.

«Λτινφ... Ανάβριν...» μουρμούρισε βαριεστημένα ο Κας. Η κοπέλα μάς κοίταξε ανήσυχα.

«Έχει χάσει την ικανότητα της ομιλίας;» ρώτησε.

«Όχι. Μιλάει την αγαπημένη του γλώσσα, τα Ανάποδα», εξήγησε η Άλι. «Είναι η απόδειξη ότι νιώθει καλύτερα».

«Αυτά είναι τα ονόματά τους», συνέχισε ο Κας.

Με τον νου μου φαντάστηκα τις λέξεις, σκέφτηκα τα γράμματά τους από πίσω προς τα μπρος και είπα: «Εννοεί Φιντλ και Νιρβάνα».

«Α, έτσι», σχολίασε ξερά ο άντρας. «Λοιπόν, είμαι ο μηχανικός του αεροσκάφους σας. Το έχω φροντίσει σαν να ήταν το μωρό μου. Μάλιστα του έδωσα και όνομα, Σλίπι. Είναι ικανό ακόμη και να σπάσει το φράγμα του ήχου. Είμαι πολύ περήφανος για το έργο μου».

«Και ένα τέτοιο σκάφος αξίζει το καλύτερο ηχητικό σύστημα», πρόσθεσε η Νιρβάνα, χτυπώντας ρυθμικά τα βαμμένα, μαύρα νύχια της στο κέλυφος του τζετ. «Το έχω εξοπλίσει με αμέτρητα mp3».

Ο Φιντλ έπιασε το χέρι της και το απομάκρυνε ανήσυχα.

«Σε παρακαλώ. Η μπογια είναι ολοκαίνουργια».

«Συγγνώμη, Πικάσο», ειρωνεύτηκε η Νιρβάνα. «Λοιπόν, θα έχετε ό,τι τραβάει η ψυχή σας για να ακούτε: τέκνο, ίμο, ντεθ μέταλ... Στο κάτω κάτω, αφού θα πάτε πίσω στις Ηνωμένες Πολιτείες, καλό είναι το μενού να περιλαμβάνει τραγουδάκια που θα σας θυμίζουν την πατρίδα».

Πίσω στις Ηνωμένες Πολιτείες;

Άρχισα να τρέμω παρά τη θέλησή μου. Στην πατρίδα, όλοι θα μας έψαχναν απεγνωσμένα – οι οικογένειές μας, η αστυνομία, ίσως και οι μυστικές υπηρεσίες. Αν γυρίζαμε, θα μας έβρισκαν αμέσως. Δε θα ξαναβλέπαμε ποτέ το νησί. Θα χάναμε τις θεραπείες μας. Θα αποχαιρετούσαμε για πάντα την αποστολή μας και τα Λόκουλι. Και αυτό σήμαινε θάνατο.

Αλλά και πάλι, χωρίς το Λόκουλους του Μάρκο ήμασταν χαμένοι.

Θάνατος. Απώλεια. Η μοίρα κι η ιστορία μας.

Δυστυχώς, αφού είχαμε χάσει το σήμα του Μάρκο, η μοναδική μας επιλογή ήταν να τον ψάξουμε στο σπίτι του.

Καθώς βγαίναμε από το τζιπ, ο Τορκουίν άφησε ένα δυνατό, αγενέστατο ρέψιμο που μας κούφανε.

«Βαθμοί τέσσερα κόμμα πέντε της κλίμακας Ρίχτερ», σχολίασε η Νιρβάνα. «Εντυπωσιακό».

«Είστε σίγουροι ότι θέλετε να κάνετε αυτό το ταξίδι;» ρώτησε αβέβαια ο Φιντλ.

«Διαταγή», μούγκρισε ο Τορκουίν. «Του Καθηγητή».

«Γιατί... Γιατί ρωτάς;» ζήτησε να μάθει ο Κας.

Ο Φιντλ δίστασε για μια στιγμή.

«Όλοι σας έχετε από έναν ανιχνευτή, χειρουργικά τοποθετημένο στο σώμα σας. Σωστά;»

«Σωστά», συμφώνησε ο Κας. «Όμως το μηχάνημα του Μάρκο χάλασε».

«Συμμετείχα κι εγώ στον σχεδιασμό του ανιχνευτή», συνέχισε ο Φιντλ. «Πρόκειται για ένα μηχάνημα πολύ υψηλής τεχνολογίας. Τέλειο. Δε σας φαίνεται παράξενο που σταμάτησε να λειτουργεί; Έτσι ξαφνικά... και συμπτωματικά όταν ο Μάρκο εξαφανίστηκε;»

«Τι υπονοείς;» ρώτησα.

«Δεν υπάρχει τέλειο μηχάνημα», διέκοψε η Άλι. «Το κατασκευάσμα σας ήταν τρωτό».

«Απόδειξέ το μου», την προκάλεσε ο Φιντλ.

«Ξέρατε ότι το σήμα του ανιχνευτή είναι ευαίσθητο στην ακτινοβολία τεσσάρων στοιχείων;» τον πληροφορήσε η Άλι.

«Δηλαδή;» ρώτησε ειρωνικά ο Φιντλ.

«Το ιρίδιο, για παράδειγμα», συνέχισε απτόητη η Άλι. «Εμποδίζει εντελώς τη μετάδοση του σήματος».

«Και λοιπόν; Το ιρίδιο είναι εξαιρετικά σπάνιο», δήλωσε ατάραχος ο Φιντλ.

«Μπορώ να σου πω κι άλλα ελαττώματα», επέμεινε η Άλι. «Παραδέξου το. Τα κάνατε θάλασσα».

Η Νιρβάνα έκανε ένα βήμα μπροστά.

«Καλό ταξίδι, κοριτσάκι», είπε κλείνοντας αποφασιστικά τη συζήτηση.

«Καλά να περάσετε στο Οχάιο», συμπλήρωσε ο Φιντλ, διώχνοντας με το χέρι του έναν κόκκο σκόνης από το φτερό του τζετ. «Πάντως μην περιμένετε να έρθω στην κηδεία σας».

«ΤΟ ΛΑΘΟΣ»

«ΣΚΟΥΠΙΖΟ ΤΟ ΠΑΤΩΜΑ ΜΕ κουρέλια, ραμμένα από μνήμες, όλα όσα κάναμε μαζί...»

Καθώς οι μουσικές επιλογές της Νιρβάνα ούρλιαζαν από τα ηχεία, το στόμα του Τορκουίν στράβωσε σε μια γκριμάτσα που θύμιζε ανάποδο πέταλο αλόγου.

«Θόρυβος. Όχι μουσική».

Για να πω την αλήθεια, εμένα μου άρεσε. Σίγουρα δεν ήταν ακριβώς το άκουσμα του δικού μου γούστου, όμως κατά κάποιον τρόπο με διασκέδαζε. Με έκανε να ξεχνιέμαι, αποσπούσε το μυαλό μου από την αίσθηση ότι βρισκόμουν χιλιάδες χιλιόμετρα πάνω από τον Ατλαντικό, κολλημένος στο κάθισμα εξαιτίας της ταχύτητας, με ένα στομάχι κόμπο.

Κοίταξα κλεφτά την Άλι. Το δέρμα της ήταν τραβηγμένο, σαν γριά που είχε κάνει λίφτινγκ. Άθελά μου έβαλα τα γέλια.

Η Άλι γούρλωσε τα μάτια.

«Πού βρίσκεις το αστείο;»

«Δείχνεις περίπου ενενήντα πέντε χρονών», εξήγησα.
«Κι εσύ μιλάς σαν πέντε», αντιγύρισε η Άλι. «Όταν ξε-
μπερδέψουμε με όλα αυτά, θύμισέ μου να σου διδάξω
μερικούς τρόπους».

Ωχ.

Έσκυψα ντροπιασμένος το κεφάλι. Να ποιο ήταν το
θαυμαστό ταλέντο που θα τελειοποιούσε για μένα το
περιβόητο γονίδιο: η ικανότητα να λέω πάντα το λά-
θος πράγμα τη λάθος στιγμή. Ειδικά στην Άλι. Ίσως το
προκαλεί εκείνη, που έχει τόση αυτοπεποίθηση. Ίσως
πάλι να είμαι ο μοναδικός Επίλεκτος που δεν είχε κανέ-
ναν λόγο να επιλεγεί.

Ο Τζακ «Λάθος» Μακ Κίνλεϊ.

Πάλεψέ το. Γυρνώντας στο παράθυρο, ζαλίστηκα βλέ-
ποντας αμέτρητα κτίρια να εναλλάσσονται γοργά από
κάτω μας. Τρομακτική αίσθηση, να αφήνεις πίσω σου
ολόκληρο το Μανχάταν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Την
επόμενη στιγμή, το θέαμα αντικαταστάθηκε από συμμε-
τρικές, καλλιεργημένες εκτάσεις, σαν μια απέραντη πο-
λύχρωμη σκακιέρα. Σίγουρα ήταν η Πενσυλβάνια.

Ξαφνικά, βρεθήκαμε ανάμεσα σε πυκνά σύννεφα.
Έκλεισα τα μάτια. Προσπάθησα να σκεφτώ θετικά. Θα
βρίσκαμε τον Μάρκο. Θα χαιρόταν τρομερά που ήρθα-
με, θα ζητούσε συγγνώμη και θα παίρναμε όλοι μαζί τον
δρόμο της επιστροφής.

Πολύ ωραία. Κι ύστερα η Γη θα άλλαζε τροχιά.

Ο Μάρκο ήταν ξεροκέφαλος. Επίσης, ήταν απόλυτα
πεπεισμένος, πρώτον, ότι είχε πάντα δίκιο και, δεύτε-
ρον, ότι ήταν αθάνατος. Επιπλέον, αν είχε πάει στο σπί-
τι του και είχε αποκαλύψει την ιστορία της απαγωγής

μας, θα μας περίμεναν στρατιές δημοσιογράφων στο αεροδρόμιο. Τα κουτιά γάλα στα σουπερμάρκετ θα κυκλοφορούσαν με τα πρόσωπά μας τυπωμένα πάνω τους. Σε όλους τους δρόμους και τους σταθμούς συγκοινωνιών θα υπήρχαν αφίσες για την εξαφάνισή μας.

Πώς, αλήθεια, θα καταφέρναμε να τον ξετρυπώσουμε; Ο Τορκουίν ήταν ο υποτιθέμενος προστάτης μας σε περίπτωση κινδύνου, αλλά αυτό δε με καθυσύχραζε και πολύ.

Τα τρομερά γεγονότα των τελευταίων ημερών ξετυλίχτηκαν σαν καρτέ από ταινία στο μυαλό μου: ο Μάρκο, να παλεύει μ' ένα αρχαίο τέρας και να πέφτει σ' ένα βαθύ ηφαίστειο. Εμείς, να τον βρίσκουμε ζωντανό πέρα από κάθε προσδοκία, δίπλα σ' έναν καταρράκτη με θαυματουργό, θεραπευτικό νερό. Ένα παμπάλαιο βάραθρο και επτά ημισφαίρια να λάμπουν στο σκοτάδι – ο Επτάκυκλος.

Αχ, πώς ευχόμουν να τα είχα προσπεράσει αδιάφορος. Να μην είχα τραβήξει το σπασμένο ξίφος. Τότε, ο γρύπας θα είχε παραμείνει στη φυλακή του. Και δε θα είχαμε αναγκαστεί να τρέξουμε πίσω του χωρίς την κατάλληλη εκπαίδευση, ο Μάρκο δε θα είχε εξαφανιστεί...

«Πάλι τα ίδια;» Η φωνή της Άλι μ' έκανε να τιναχτώ.

«Τι εννοείς;» μουρμούρισα αμήχανα.

«Πάλι κατηγορείς τον εαυτό σου για τον γρύπα», μάντεψε η Άλι. «Είμαι σίγουρη».

«Άφησε ανάπηρο τον Καθηγητή Μπεγκάντ», υπενθύμισα. «Και άρπαξε τον Κας, τον ταξίδεψε πάνω από τους ωκεανούς, κόντεψε να τον φάει ζωντανό...»

«Οι γρύπες ανατράφηκαν με μοναδικό σκοπό να φυ-

λάνε τα Λόκουλι», με διέκοψε η Άλι. «Ο δικός μας γρύπας μάς οδήγησε κατευθείαν στον Κολοσσό της Ρόδου, σε μια από τις μαγικές σφαίρες. Εσύ το κατάφερες, Τζακ! Θα ξαναβρούμε το Λόκουλους. Ο Μάρκο θα συνέλθει. Ύστερα», πρόσθεσε μ' ένα πονηρό χαμόγελο, «μπορείς άνετα να απελευθερώσεις άλλους έξι γρύπες, που θα μας πάνε στα υπόλοιπα. Όσο για τον κίνδυνο... δεν ξέρω, ίσως βοηθήσω το Ινστιτούτο να εφεύρει κάποιο μέσο προστασίας».

«Αντι-γρυπικό εμβόλιο;» ειρωνεύτηκε ο Κας.

«Γιατί όχι;» απάντησε απτόητη η Άλι. «Υπάρχουν αντικουνουπικά, αντισκοριακά κι όλα τα παρόμοια. Αν μάθει κανείς τα πάντα για τους γρύπες...»

Μάστορας. Ήταν το παρατσούκλι που είχε υιοθετήσει το Ινστιτούτο για την Άλι. Όλοι είχαμε τα παρατσούκλια μας. Μαχητής, Ναυτάκος, Μάστορας, Ραφτάκος. Η Άλι ήταν ο Μάστορας, που μπορούσε να φτιάξει το καθετί. Μαχητής ήταν ο Μάρκο, εξαιτίας της δύναμης και του θάρρους του. Ο Κας, ο Ναυτάκος, είχε μια εξαιρετική ικανότητα μνήμης και προσανατολισμού. Εγώ; Εσύ, Τζακ, έχεις τον τρόπο να τα συνδυάζεις όλα αυτά και να τα αξιοποιείς, είχε πει ο Μπεγκάντ. Όμως τώρα δεν αξιοποιούσα απολύτως τίποτα, εκτός από τη μαύρη μου διάθεση.

«ΘΑΝΑΤΟΟΟΟΟΣ!»

Η ξαφνική στριγκλιά της Νιρβάνα μας πάγωσε όλους εκτός από τον Τορκουίν, που αναπήδησε στο κάθισμά του και χτύπησε το κεφάλι του στην οροφή.

«Τι... τι έγινε;» τραύλισα.

«Έτσι τελειώνει το τραγούδι», εξήγησε η Νιρβάνα. «Τρελαίνομαι γι' αυτό το σημείο».

«Τίποτα καλό ν' ακούσουμε;» ρώτησε ο Τορκούν, ψάχνοντας απεγνωσμένα τη λίστα με τα αρχεία. «Κανένα του Ντίσνεϊ;»

Ο Κας παρατηρούσε από το τζάμι το τοπίο, έναν μαϊάνδρο από δρόμους και ανοιχτές εκτάσεις.

«Φτάνουμε», δήλωσε. Αυτό είναι το Γιάνγκσταουν του Οχάιο... νομίζω».

«Νομίζεις; Δε σε αναγνωρίζω», είπε η Άλι περιπαικτικά.

«Δε... δε θυμάμαι αυτή τη ρυμοτομία», ομολόγησε ο Κας. «Κι όμως, θα έπρεπε. Έχω κενό στη μνήμη μου. Μάλλον κάτι δεν πάει καλά με το... δεν ξέρω».

«Με την τρομακτική ικανότητά σου να απομνημονεύεις κάθε μέρος και δρομάκι στον κόσμο;» Η Άλι τον αγκάλιασε τρυφερά. «Ανησυχείς για τον Μάρκο. Αυτό είναι».

«Σωστά», παραδέχτηκε αμήχανα ο Κας. «Κι εσύ κάνεις λάθη, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», τον καθησύχασε η Άλι. «Σπάνια βέβαια, αλλά ναι. Είμαι άνθρωπος, όπως όλοι μας».

«Το περίεργο όμως είναι», είπε τότε συλλογισμένος ο Κας, «ότι κάποιο πραγματάκι πάνω στον Μάρκο δεν είναι ανθρώπινο. Ο ανιχνευτής. Κι αυτά τα πραγματάκια δεν κάνουν λάθη... εκτός βέβαια κι αν συμβεί κάτι σοβαρό στον φορέα τους».

«Όπως;» ρώτησα διστακτικά.

Τα μάτια του Κας βούρκωσαν.

«Όπως εκείνο που δεν τολμάμε να αναφέρουμε. Μια πιθανή καταστροφή του ανιχνευτή».

«Είναι εμφυτευμένος στο σώμα του», διαφώνησε η Άλι. «Δεν μπορεί να τον καταστρέψει».

«Εκτός αν...» επανέλαβε ο Κας.

Μείναμε όλοι σιωπηλοί. Το αεροπλάνο άρχισε να κατεβαίνει. Κανείς μας δεν αποτέλειωσε τη φράση, όμως όλοι είχαμε καταλάβει.

Εκτός αν ο Μάρκο ήταν νεκρός.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΣΤΟ ΟΧΑΪΟ

ΓΕΙΑ. ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΧΑΡΑ.
ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ ΚΑΘΟΛΟΥ.
ΜΟΝΟ ΑΥΤΑ ΜΠΟΡΩ
ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ,
ΟΜΩΣ

«ΤΖΑΚ!» ΚΑΘΩΣ Ο ΚΑΣ πισωγύρισε κι ερχόταν τρεχάτος προς το μέρος μου, έβαλα απότομα τα χέρια μου πίσω από την πλάτη.

«Α, φτάσαμε;» ρώτησα αδιάφορα.

Ο Κας με κοίταξε καχύποπτα.

«Τι έκανες;»

«Έξυνα ένα λότο που βρήκα χάμω», απάντησα.

«Κι αφού είσαι καταζητούμενος, πώς θα πάρεις τα κέρδη σου;» Ο Κας έσκασε στα γέλια. «Έλα. Το σπίτι δεν είναι μακριά. Οδός Γουόλνατ σαράντα πέντε, εκείνο με την πράσινη βεράντα».

Δεν ξέρω γιατί δεν του είπα την αλήθεια: ότι είχα βρει κάτω ένα κομματάκι χαρτί κι ένα καμένο σπίρτο και προσπαθούσα να γράψω μ' αυτά στον μπαμπά. Αν έπαιζα λότο, μάλλον θα ήταν λιγότερο επικίνδυνο. Αλλά ήταν αδύνατον να αντισταθώ. Δε σκεφτόμουν τίποτε άλλο παρά τον μπαμπά, ο οποίος βρισκόταν μόλις μια πολιτεία μακριά.

Παράχωσα βιαστικά το χαρτάκι στην τσέπη μου. Πιο πάνω, ο Τορκουίν και η Άλι στέκονταν στην αρχή ενός μικρού αδιέξοδου. Βρισκόμασταν στο κέντρο του Λέμιουελ, στο Οχάιο. Ο Τορκουίν είχε παρκάρει το νοικιασμένο μας Τογιότα Κορόλα σε μια απομονωμένη, δασώδη περιοχή κάπως μακριά από το τετράγωνο, για να μην το δουν αδιάκριτα μάτια. Όταν τους φτάσαμε μαζί με τον Κας, απομείναμε όλοι σαν αγάλματα να κοιτάζουμε διστακτικά το σπίτι.

Τελικά, ο Τορκουίν έκανε ένα βήμα μπροστά.

«Δεν... δεν έχω το θάρρος...» ψιθύρισε η Άλι.

Κι εγώ έτσι ένιωθα. Φοβισμένος, ανήσυχος, μπερδε-

μένος κι εννιακόσια τοις εκατό σίγουρος ότι έπρεπε να έχουμε ακούσει τον Μπεγκάντ, που ήθελε να στείλει άλλους γι' αυτή την αποστολή, όχι εμάς.

Το σπίτι είχε έναν μικρό κήπο με γκαζόν και διάφορα διακοσμητικά σχέδια από κόκκινο τούβλο. Η βεράντα του φαινόταν σαν να έχει κοπεί κάποτε στα δύο και να έχει επισκευαστεί προσεκτικά. Ένα παραθυράκι σοφίτας εξείχε από τη στέγη, ενώ από τη φθαρμένη, ξύλινη μπροστινή σκάλα κρεμόταν ένα σκουριασμένο ποτιστήριο. Δεν έμοιαζε καθόλου με το δικό μου σπίτι, κι όμως ένιωσα τη νοσταλγία να με κυριεύει.

Στην απέναντι πλευρά του δρόμου, ένα μικρό αγόρι με παραφουσκωμένο σάκο κατευθυνόταν με κόπο σε ένα άλλο σπίτι, όπου η μητέρα του το περίμενε στην ανοιχτή πόρτα. Θυμήθηκα τη δική μου μαμά, πριν φύγει για το ταξίδι χωρίς γυρισμό. Και τον μπαμπά, που για έναν ολόκληρο χρόνο ύστερα από τον θάνατο της μαμάς ήταν πάντα εκεί, έξω από το σχολείο όταν τελείωνα τα μαθήματα, αποφασισμένος να μη με αφήνει ποτέ από τα μάτια του. Ήταν άραγε στο σπίτι μας τώρα;

«Ελάτε!» γάβγισε ο Τορκούν, διακόπτοντας άχαρα τις σκέψεις μου. «Όχι όνειρα τώρα!»

Ο Κας, η Άλι κι εγώ τον ακολουθήσαμε αργά καθώς τσαλαπατούσε τις γκριζοπράσινες πλάκες της εισόδου.

Πριν προλάβει να χτυπήσει το κουδούνι, ακούσαμε τον ήχο ενός σύρτη. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα, αποκαλύπτοντας έναν άντρα με τεράστιες πλάτες. Μείναμε όλοι έκπληκτοι. Ήταν μελαχρινός, με διαπεραστικό βλέμμα κι ένα χαμόγελο στα χείλη. Θύμιζε τόσο πολύ τον Μάρκο. Όμως στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη

η αγωνία, τα μάτια και τα γκριζα μαλλιά του μιλούσαν για βαθιά θλίψη.

«Τι θα θέλατε;» ρώτησε, ρίχνοντας μια απορημένη ματιά στα γυμνά πόδια του Τορκουίν.

«Ψάχνουμε τον Μάρκο», μπήκε κατευθείαν στο θέμα ο Τορκουίν.

«Α, μάλιστα. Το ίδιο κι εμείς», απάντησε κουρασμένα ο άντρας. «Λυπάμαι».

Ξαναμπαίνοντας μέσα, τράβηξε την πόρτα για να την κλείσει, όμως ο Τορκουίν πρόλαβε να βάλει τη χερούκλα του στο άνοιγμα.

«Τι συμβαίνει;» Τα μάτια του άντρα στένεψαν.

Αποφάσισα να επέμβω.

«Είμαστε φίλοι του Μάρκο», εξήγησα, «και αναρωτιόμασταν μήπως...»

«Και γιατί δε σας γνωρίζω εγώ;» ρώτησε καχύποπτα ο κύριος Ράμσεϊ.

«Είμαστε από την... ποδοσφαιρική ομάδα», ξεφούρνισα. Ήταν η καλύτερη δικαιολογία που μπόρεσα να σκεφτώ. «Σας παρακαλούμε. Ανησυχούμε πολύ. Από εδώ ο θεός μου ο Τόμας και άλλοι δύο παίκτες, η Σίντι και ο Ντέιβ. Ακούσαμε μια φήμη ότι ο Μάρκο βρίσκεται στην περιοχή. Λέγαμε μήπως τυχόν είχε έρθει στο σπίτι του».

«Η τελευταία φορά που τον είδαμε ήταν στο σχολείο, όταν λιποθύμησε παίζοντας μπάσκετ», δήλωσε ο κύριος Ράμσεϊ. «Και μετά... άφαντος. Λες και εγκατέλειψε τον κόσμο. Από τότε, κι εμείς μόνο φήμες ακούμε. Αν τις πιστεύαμε όλες, τότε ο Μάρκο πήγε στη Νέα Υόρκη, στην Οκλαχόμα, στην Κουάλα Λουμπούρ, στη Σιγκαπούρη και στη Μανίλα. Να, κοιτάξτε εδώ!» πρόσθεσε

αρπάζοντας ένα καλαθάκι από ένα τραπέζι δίπλα του.

«Δεν... δεν καταλαβαίνω», τραύλισα, κοιτάζοντας ένα μάτσο κακοτραβηγμένες φωτογραφίες αγοριών που δεν έμοιαζαν στο ελάχιστο με τον Μάρκο. «Γιατί να λένε οι άνθρωποι τόσα ψέματα;»

«Θέλουν την αμοιβή», με πληροφόρησε κοφτά ο κύριος Ράμσεϊ. «Εκατό χιλιάδες για οποιαδήποτε πληροφορία δεν είναι και λίγα. Νομίσαμε ότι αυτό θα βοηθούσε, όμως βομβαρδιζόμαστε αδιάκοπα με ανοησίες. Άκου τη συμβουλή μου, μικρέ, και μη δίνεις βάση στις φήμες.»

Καθώς ο πατέρας του Μάρκο ακουμπούσε πάλι το καλαθάκι στο τραπέζι, εμφανίστηκε από το εσωτερικό του σπιτιού μια αδύνατη, κοκκινομάλλα γυναίκα. Πίσω της, ένα κοριτσάκι με αθλητική φόρμα. Τα βαθυγάλανα μάτια της γυναίκας ήταν γεμάτα φόβο. Το κορίτσι φαινόταν θυμωμένο. Και οι δυο τους παρατηρούσαν έντονα τον Τορκουίν.

«Είμαι... η μητέρα του Μάρκο», εξήγησε η γυναίκα. «Αν πρόκειται για μια ακόμη απάτη, θα καλέσω την αστυνομία».

«Είναι μικρά παιδιά, Έμιλι», την καθησύχασε ο κύριος Ράμσεϊ. «Πρέπει να μας καταλάβετε. Περνάμε δύσκολες στιγμές. Νωρίτερα σήμερα μας επισκέφθηκε ένας ψευτοηλεκτρολόγος. Μου παρουσίασε μια υποτιθέμενη ταυτότητα, είπε ότι θα επιθεωρούσε τις καλωδιώσεις και, αντί γι' αυτό, τριγύριζε σαν περιέργη νυφίτσα στο σπίτι μας».

«Μπλόγκερς, μανιακοί των εγκλημάτων, διάφοροι αργόσχολοι...» συμπλήρωσε η κυρία Ράμσεϊ. «Το βλέπουν όλοι σαν παιχνίδι. Ποιος θα βρει τα ίχνη, ποιος θα βγάλει την καλύτερη φωτογραφία. Δεν έχουν ιδέα πώς είναι να

χάνεις το... παιδί σου...» Η φωνή της έσπασε. Ο άντρας και η κόρη της έτρεξαν αμέσως κοντά της κι άπλωσαν τα χέρια τους γύρω της.

Ξαφνικά, χτύπησε το τηλέφωνο του Τορκουίν, που βγήκε στη σκάλα για να απαντήσει. Ο Κας και η Άλι τον ακολούθησαν, αφήνοντάς με μόνο με τους Ράμσεϊ, αγκαλιασμένους σιωπηλά στο μισοσκόταδο του σαλονιού.

Η αίσθηση ήταν τόσο γνώριμη... Όταν πέθανε η μαμά μου, ο μπαμπάς κι εγώ φροντίζαμε να είμαστε συνεχώς μαζί, όμως νιώθαμε μόνοι και δυστυχισμένοι. Σίγουρα, η εικόνα μας τότε ήταν ίδια με τους Ράμσεϊ.

Πόσο θα ήθελα να τους πω την αλήθεια, τι είχε πραγματικά συμβεί στον γιο τους, όλη την απίστευτη ιστορία του Ινστιτούτου Καράι, πώς η γενναιότητα του Μάρκο είχε σώσει τις ζωές όλων μας, ότι τώρα μπορούσε να βάζει καλάθια από τη μια άκρη του γηπέδου στην άλλη.

Όμως ήξερα πολύ καλά πώς είναι να χάνεις ένα αγαπημένο πρόσωπο. Κι αν ο Κας είχε δίκιο, αν η σιωπή του ανιχνευτή σήμαινε ίσως ότι ο Μάρκο ήταν νεκρός, τότε θα σκότωνα όλες τους τις ελπίδες.

«Θα... θα συνεχίσουμε όλοι να ψάχνουμε», κατόρθωσα μονάχα να πω.

Καθώς οπισθοχωρούσα προς τη σκάλα, ένιωσα τη χερούκλα του Τορκουίν να με αρπάζει από τον ώμο. Το πρόσωπό του είχε χάσει τη συνηθισμένη του απάθεια.

«Ευχαριστούμε!» φώναξε στους Ράμσεϊ. «Πρέπει να φύγουμε!»

Κουτρουβάλησα τα σκαλιά πίσω του. Δεν τον είχα ξαναδεί ποτέ να κινείται τόσο σβέλτα. Τρέξαμε όλοι μαζί στο αυτοκίνητό μας.

«Τι τρέχει;» ρώτησε λαχανιασμένος ο Κας.
«Πήρα μήνυμα», γρύλισε ο Τορκουίν ανοίγοντας την πόρτα του οδηγού. «Μάρκο βρέθηκε. Μέσα. Γρήγορα». «Τι είπες;» φώναξε η Άλι. «Τον βρήκαν; Πού;»
Ο Τορκουίν της πέταξε το τηλέφωνο. Ο Κας κι εγώ σκύψαμε με αγωνία πάνω από τον ώμο της καθώς διάβαζε το μήνυμα:

ΑΝΙΧΝΕΥΤΗΣ ΕΝΕΡΓΟΣ ΞΑΝΑ. ΡΑΜΣΕΪ ΟΧΙ ΣΤΟ ΟΧΑΪΟ.
ΔΥΝΑΤΟ ΣΗΜΑ ΑΠΟ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ ΠΛΑΤΟΣ 32.5417°
ΒΟΡΕΙΑ, ΜΗΚΟΣ 44.4233° ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ

«Πού είναι αυτό;» ρώτησα άναυδος.
«Δεν είναι δυνατόν...» ψιθύρισε ο Κας.
«Πες μας λοιπόν!» ικέτευσε η Άλι.
«Ο Μάρκο βρίσκεται... στο Ιράκ», δήλωσε αργά ο Κας.
«Τι;» στρίγκλισα.
Όμως οι άλλοι τρεις είχαν κιόλας χωθεί στο αυτοκίνητο.
Κρυφά, άρπαξα από την τσέπη μου το σημείωμα που έγγραφα στον μπαμπά και το πέταξα σε έναν υπόνομο.

➤ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ➤

Μια εβδομάδα πριν, ο δεκατριάχρονος Τζακ Μακ Κινλεϊ ήταν ένα συνηθισμένο παιδί με μια φυσιολογική ζωή· δεν ήξερε ότι επρόκειτο να πεθάνει, καθώς είναι καταραμένος με μια γενετική ανωμαλία που του δίνει απίστευτες δυνάμεις, τις οποίες, όμως, δεν μπορεί να τιθασεύσει το σώμα του. Η μοναδική ελπίδα του Τζακ είναι να βρει τα επτά Λόκουλι που είχε κρύψει στα Επτά Θαύματα του Κόσμου ο τελευταίος πρίγκιπας της Ατλαντίδας. Μόνο αυτά έχουν τη μαγεία για να σώσουν τον Τζακ και τον κόσμο.

➤ ΔΥΟ ΒΗΜΑΤΑ ΠΙΣΩ ➤

Αφού ανακάλυψαν το πρώτο Λόκουλος και νίκησαν τον Κολοσσό της Ρόδου, ο Τζακ και οι φίλοι του βρίσκονται σε άσχημη κατάσταση. Ο Μάρκο έχει εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος, μαζί με το Λόκουλος. Η ομάδα δεν έχει άλλη επιλογή παρά να ακολουθήσει τα μόνα στοιχεία που διαθέτει και να κατευθυνθεί προς τον επόμενο σταθμό της επικής αποστολής τους: τους Κρεμαστούς Κήπους της Βαβυλώνας!

➤ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ➤

Η περιπέτεια συνεχίζεται με το δεύτερο μέρος της συναρπαστικής σειράς του Πίτερ Λεράντζις.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-618-01-0817-0

9 786180 108170

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13570

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η